

Magyar Zoltán
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K/14309

Érkezett: 2017 MÁRC 02.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani a Földművelésügyi Minisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Kinek a hibájából kerültek kerítésen kívülre a horgászok a pilisvörösvári horgásztónál?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Ez a sokadik alkalom, de ismét szembekerült az aktuális magyar hatalommal egy helyi közösség. Sőt, a pilisvörösvári Háziréti Horgásztó története rávilágít egy a rendszerváltás idejére visszavezethető tartozásra. Nemrégiben a Háziréti Horgászegyesületek Egyesülete a pomázi jegyzőtől kapott birtokvédelemnek próbálnak érvényt szerezni, hamarosan kiderül milyen sikerrel. A cég az elmúlt 30 évben a fővárostól alig 8 kilométerre található, 600 állandó tag, és a 7600 vendégnapot eltöltő napijegyes horgásznak a kikapcsolódását biztosító horgásztavat üzemeltette eddig, ám január 13-án a Földművelésügyi Minisztériummal (FM) szerződő Rozmaring Szövetkezeti Vagyonkezelő Kft. munkatársai levették a telep lakatait, majd kizárták a horgászokat az ingatlanból.

Aki a földügyekben kicsit jártas, annak minden bizonnyal ismerősen hangzik a Rozmaring Szövetkezet neve. Emlékezetes, hogy a korábbi mezőgazdasági termelőszövetkezet (mgtsz) jogutódjaként működő Kft. még Trócsányi László igazságügy miniszter szerint is "az utolsó olyan magyarországi szövetkezet, amely a földalap-kijelölési kötelezettségének a mai napig nem tett eleget". Solymár környékén nem hogy földprivatizáció nem ment végbe, de még csak a gazdák kárpótlása sem történt meg.

Több mint három évtizede, 1984-ben hat állami vállalat vezetője megegyezett egy közös beruházásban, és létrehoztak egy víztározót, amiből később egy horgásztó lett. Az építkezésre

egy gazdasági társaságot (Gt) létesítettek, amelynek az egyik tagja volt a Rozmaring MGTSZ. A víztározó 1986-ban készült el, a Gt. ezután átadta a tavat üzemeltetésre, és kezelésre a Horgászegyesületeknek, akik később a vállalati vezetőkkel együtt megalapították Háziréti Horgászegyesületek Egyesülését.

Eközben ránk szakadt a rendszerváltás, amiből - ahogy az ma már a történelembökönyvek lapjaiból is ismerhető - egyesek nagyon jól jöttek ki. Az 1989-es új társasági törvényt kihasználva, és azt, hogy a GT. nem alakult át december 31-ig a törvényi szabályozás ellenére sem Kft-évé, vagy más gazdasági társasággá, a Rozmaring MGTSZ arról értesítette a többi vállalatot, hogy az építető Gt. helyett gesztorként egyedüli birtokosa lett a víztározónak. Ebbe viszont nem mentek bele a többiek (a cégek egy részénél akkor már elkezdődött a felszámolás), és bírósági keresetet adtak be a közös tulajdon megállapítása érdekében.

Megdöbrentő, de a per egészen 2006-ig tartott. Időközben az MGTSZ-ből Vagyonkezelő Kft. lett, míg igazolt jogutódként az Egyesülés lépett be a perbe a vállaltok helyett. A Bíróság végül a Horgászegyesületek tulajdonjog szerzése iránti keresetét elutasította, és megállapították, hogy nem történt ráépítés a területre (pedig közösen építettek gátórházat, gátat és zsilipet...), ezért nem is jött létre közös tulajdon. A Rozmaring addigra több földcserével az előntött területekből 20 hektárnak megszerezte a tulajdonjogát, illetőleg a cég tulajdonosi köre az egyik alapító, a Munkaterápiás Intézet privatizálásakor is földterületekhez jutott.

Az Egyesülés 2000-ben sikeresen pályázott, és elnyerte a tározó halászati jogát 2015. december 31-éig. Az állammal kötött bérleti szerződésben ugyanakkor már szerepelt az is - ahogy azt egy későbbi keresetükben is megfogalmazták -, hogy a Rozmaring, mint vagyonkezelő, nem kíván elszámolni velük, mivel az eredeti megállapodásnak megfelelően biztosítják a hasznosítási és horgászati jogot az egyesületnek.

Az elszámolásra igazságügyi szakértőt kértek fel az egyesületek még abban az évben. Megállapításra került, hogy csak a tározó újjáépítésének a költsége több mint 300 millió forintba rúgott (2016-ban az aktualizált követelt összeg már meghaladta a 398 millió forintot). Az évek úgy teltek, hogy a Rozmaring nem volt hajlandó fizetni, de hagyta, hogy az Egyesülés használhassa a tavat. S közben várták a bérleti szerződés lejártát.

Az új pályázat a 2017. január 1-jétől történő hasznosításra 2016. augusztus 1-jén jelent meg a Földművelésügyi Értesítőben; (az állammal kötött bérleti szerződés módosításában június 16-tól félévig még az Egyesülés volt a kedvezményezett).

Azonban 2016. december 7-én az FM arról tájékoztatta az Egyesülést, hogy bár az ő pályázatuk a nyertes, ám az értékelés során kiderült, a Rozmaring Kft. előhaszonbérleti jogosultsággal rendelkezik, amivel élni is kíván a cég. A tárca ezért 15 évre a Kft.-vel kötött szerződést.

Az FM arra hivatkozott, hogy a Kft. rendelkezik a földterületek 50 százalék feletti tulajdonával. Az Egyesülés az Önnek küldött levelében viszont arra figyelmeztetett, hogy amíg a cég nem számol el a Horgászegyesületekkel (a már több mint 380 milliós követelésről), addig csak a víztározó 29,2 százalékát birtokolja a Rozmaring. Ennek megfelelően nem tekinthető többségi tulajdonosnak, ebből következően az előhaszonbérleti jog sem illeti meg.

Még egy tényre felhívták szíves figyelmét: a cég 300 millió forint jelzálogot jegyzett be az ingatlanra, azonban ebből az összegből az Egyesülés szerint egy fillért sem költött a beruházásra. Külön érdekesség (s talán jelzésértékű is), hogy a hitelt 2013-ban a Széchenyi banktól vették fel - ebben az évben vett az intézményben 3 milliárd forintért tulajdont a magyar állam, aztán a sorozatos botrányok miatt 2014-ben visszavonták a bank engedélyét, az intézetet felszámolták, a vezetőit pedig megbüntették. A minisztériumból azonban nem jött válasz.

Egy hónappal később, 2017. január 12-én ismét írt a birtokon kívülre került Egyesülés a tárcának. Ebben arról tájékoztatták Önt, hogy a Rozmaring Vagyonkezelő az igazgatótanácsi ülésen telefonon mutatta meg(!) a haszonbérleti szerződést (amit papíron áttanulmányozásra meg sem kapott az Egyesülés). Ugyanakkor ebben szerepelt az a rendelkezés, hogy köteles a bérlő megfizetni a pályázatban rögzített 387 millió forintot. Az egyesületek azt kérték a minisztériumtól, hogy a birtokba adással egy időben fizettesse meg ezt az összeget, máskülönben 3 nap múlva feljelentik a céget.

Válasz erre sem érkezett. Legalábbis a kormánytól. Ugyanis másnap, január 13-án a Rozmaring biztonsági emberei megjelentek a Halásztónál, leverték a bejáratról, az épületekről a lakatokat - és birtokba vették az ingatlant. Így már aznap ment a feljelentés a Pest Megyei Rendőrkapitányságnak. Az Egyesülés továbbra is azt firtatja, hogy a Kft. *"tudatosan, anyagi haszonszerzés céljából vezette félre a haszonbérleti szerződés megkötésekor a minisztériumot"*. A szerződésben a Kft. a valós pénzügyi helyzetét eltitkolta, a valós helyzete ugyanis nem teszi lehetővé, hogy a pályázat szerinti összeget megfizesse az Egyesülésnek.

A feljelentők jogi képviselője arra figyelmeztette a pilisvörösvári jegyzőt is, hogy a Rozmaring Vagyonkezelő nem képes az üzemeltetésre, csak más feltételekkel, mint ami a nyertes pályázatban szerepel. A Kft. bár köteles lenne megfizetni a 387 milliót, ám azt nem akarja teljesíteni, ezért kötelezni kellene rá. Az ingatlan pedig 300 millió forinttal van leterhelve. De egyelőre hiába minden próbálkozás, miközben a halásznál a horgászati jog kiadásának feltétele lenne az elszámolás. Pedig a hét egyesület közel ezer horgászának a közös befektetése ez.

Mindezek alapján kérdezem Tisztelt Miniszter Urat, hogy mikor számíthatnak kártérítésre a hoppon maradt horgászok ebben, a nyilvánvalóan törvénytelen eseményben? Mikor fogják felelősségre vonni a Rozmaring Kft.-t? Milyen szankciókra lehet számítani? Visszakapják-e a horgászok a tavat?

Várom érdemi választ!

Budapest, 2017. március 2.

Tisztelettel:

Magyar Zoltán
Jobbik